

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG

Ontvangen 18 juni 1991

Met belangstelling heb ik kennis genomen van het door de vaste Commissie voor Volkshuisvesting uitgebrachte verslag. Ik maak graag van de gelegenheid gebruik in te gaan op de nog resterende vragen bij de Commissie in het vertrouwen dat de mondelinge behandeling van het wetsvoorstel nog vóór het zomerreces kan plaatsvinden.

Met genoegen heb ik kennis genomen van de reactie van de leden van de fracties van PvdA, CDA, D66 en GPV op mijn gedachten over de oplossing van het door genoemde leden gesignaleerde dilemma met betrekking tot de termijn voor de beslissing op bouwvergunning enerzijds en het met de toepassing van artikel 19 WRO juncto artikel 50 Woningwet gepaard gaande tijdspad anderzijds. Gaarne zal ik dan ook ingaan op hun verzoek de voorstellen die mij hierbij voor ogen staan nader uiteen te zetten.

Uitgangspunt is, zoals ook gezegd is in de nadere memorie van antwoord, te voorkomen dat door het simpele verstrijken van de termijn een bouwvergunning wordt verleend die met het geldende bestemmingsplan in strijd is.

Aanvankelijk heb ik gemeend, zoals ik dat ook in de nadere memorie van antwoord heb vermeld, dat de verwezenlijking van dit uitgangspunt met name ook een aanpassing van de vrijstellings-, (aanhoudings-) en anticipatieregeling in de artikelen 19 WRO juncto 50 Woningwet zou moeten omvatten, omdat de gesignaleerde discrepantie tussen de verschillende termijnen daar nu juist tot de van rechtswege verlening van vergunning zou kunnen leiden in strijd met het geldende bestemmingsplan. Vanuit die gedachtengang lag dan ook een aanknopen bij een voorgenomen wijziging van de Wet op de Ruimtelijke Ordening in de rede.

Het door deze leden met klem naar voren gebrachte standpunt dat de oplossing in een wijziging van de Woningwet gevonden moet worden, als ook de verzekering dat zulks een verdere afhandeling van het wetsvoorstel niet in de weg behoeft te staan, hebben mij tot een heroverweging gebracht.

Na herbezinning over de mogelijke oplossingen voor de problematiek

en over de inbouw hiervan in het in de Woningwet vastgelegde stelsel van vergunningverlening ben ik tot de overtuiging gekomen dat bovengemuleerde doelstelling op een minder ingewikkelde wijze is te verwezenlijken, dan mij oorspronkelijk voor ogen stond. De oplossing, genoemd door deze leden en waaraan zij het standpunt verbonden dat alsdan de parlementaire afhandeling niet behoeft te worden onderbroken, zal ik overnemen.

Ik ben derhalve voornemens – direct na aanvaarding van het onderhavige wetsvoorstel – een aanpassing van artikel 46, derde lid, van de Woningwet te bevorderen. Een aanpassing in die zin, overeenkomstig ook het voorstel van genoemde leden in het verslag, dat op aanvragen om bouwvergunning die slechts na het verkrijgen van vrijstelling van het geldende bestemmingsplan voor inwilliging in aanmerking komen, de verplichting ingevolge artikel 46, eerste lid, om binnen drie maanden te beslissen op de bouw aanvraag niet van toepassing is. Pas nadat vrijstelling is verleend, zal binnen een bepaalde termijn beslist moeten worden over de aanvraag om bouwvergunning. Vergunningverlening van rechtswege komt dan pas aan bod wanneer na verlening van vrijstelling niet of niet tijdig tot aanhouding of vergunningverlening wordt beslist.

Met betrekking tot de coördinatiebepaling tussen de bouw- en milieuvergunning vroegen de leden van de CDA-fractie mij nader in te gaan op de vraag hoe in de praktijk burgemeester en wethouders tot het oordeel kunnen komen of een aanvraag om bouwvergunning wel of niet dient te worden aangehouden.

Op grond van artikel 8, derde lid, van het wetsvoorstel dienen, evenals thans op grond van de huidige Woningwet het geval is, in de gemeentelijke bouwverordening voorschriften te worden gegeven omtrent inrichting en indiening van een aanvraag om bouwvergunning. Een van die voorschriften is, en aangenomen mag worden dat dat voorschrift ook in de nieuwe gemeentelijke bouwverordening wordt opgenomen, dat de aanvrager van de bouwvergunning op het door de gemeente voorgescreven aanvraagformulier de beoogde bestemming van het bouwwerk, zoals bijvoorbeeld woning, kantoor, fabriek of winkel, moet aangeven. Voorts moet hij het beoogde gebruik van het bouwwerk, zoals bijvoorbeeld eengezinswoning, studentenhuis of -flat, verf- of timmerfabriek, bakkerij of slagerij, aangeven. Kort gezegd, de aanvrager zal op het aanvraagformulier moeten aangeven wat voor soort bouwwerk hij wil bouwen en voor welke doeleinden hij het bouwwerk wil bouwen.

Een ander voorschrift is dat, wanneer het bouwwerk tevens is aan te merken als een milieuvergunningplichtige inrichting bij de aanvraag om bouwvergunning een afschrift moet worden gevoegd van de desbetreffende aanvraag om milieuvergunning dan wel, wanneer ter zake reeds een (ontwerp-)beschikking is gegeven, een afschrift van die (ontwerp-)beschikking.

Aan de hand van de hiervoor genoemde criteria en van de overgelegde bescheiden, zoals bijvoorbeeld bouwtekeningen, kunnen burgemeester en wethouders tot het oordeel komen dat er sprake is van het bouwen van een bouwwerk waarvoor tevens een milieuvergunning is vereist. In dat geval houden burgemeester en wethouders de beslissing op de aanvraag om bouwvergunning aan.

Voorts zagen deze leden niet in dat, wanneer bij weigering van de milieuvergunning ook de bouwvergunning zou worden geweigerd, dit tot forse vertraging in het bouwvoorbereidingsproces zou leiden, zoals ik zou hebben gesteld op bladzijde 14 van de nadere memorie van antwoord. Het bouwen van een milieuvergunningplichtige inrichting is toch gelijk aan het oprichten van een dergelijke inrichting, zo vroegen deze leden. Zij vroegen dan ook mijn standpunt uiteen te zetten over het bouwen van

een milieuvergunningplichtige inrichting, terwijl de milieuvergunning is geweigerd.

De door deze leden aangehaalde passage uit de nadere memorie van antwoord moet zo worden uitgelegd dat, wanneer het niet hebben van de noodzakelijke milieuvergunning als weigeringsgrond voor de bouwvergunning zou zijn opgenomen in artikel 44 van het wetsvoorstel, betrokkene zijn aanvraag om bouwvergunning, gelet op het verschil in karakter tussen een bouw- en een milieuvergunning – onderscheidenlijk een gebonden beschikking en een discretionaire beschikking – eerst zou kunnen indienen op het moment waarop de milieuvergunning is verleend. Immers, in dat geval weet hij waaraan zijn bouwplan met het oog op de milieuvergunning, bouwtechnisch gezien, moet voldoen. Dit wil zeggen, aan welke, in vergelijking tot het Bouwbesluit, verdergaande bouwtechnische eisen moet worden voldaan. Het gebonden karakter van de bouwvergunning blijft alleen in stand wanneer de bouwtechnische gevolgen van de noodzakelijke milieuvergunning bekend zijn. Immers, dan kan betrokkene een aanvraag om bouwvergunning indienen waarvan hij zelf vooraf kan nagaan of die vergunning zal worden verleend. Met dat afwachten heb ik forse vertraging in het bouwvoorbereidingsproces bedoeld. Dit doet echter niet af aan de omstandigheid dat, zoals deze leden terecht opmerkten, het bouwen van een milieuvergunningplichtige inrichting gelijk is aan het oprichten van een dergelijke inrichting. Daarbij teken ik nog aan dat het oprichten van een milieuvergunningplichtige inrichting niet altijd gepaard behoeft te gaan met bouwwerkzaamheden waarvoor tevens bouwvergunning is vereist.

Tenslotte vroegen deze leden in dit verband waarom in artikel 52, vijfde lid, niet is voorgeschreven dat, wanneer de verleende milieuvergunning bouwtechnische gevolgen heeft voor het ingediende bouwplan, de aanvrager verplicht is zijn aanvraag om bouwvergunning te wijzigen.

Het opnemen van een dergelijke verplichting zou aan de ene kant niet hebben gestrookt met de aanhef van artikel 52, waarin is bepaald dat de burgemeester en wethouders de beslissing op de aanvraag om bouwvergunning alleen moeten aanhouden wanneer er geen grond is de bouwvergunning te weigeren. Het bouwplan op zichzelf gezien voldoet in zo'n geval aan de bij of krachtens het Bouwbesluit gegeven technische eisen. Aan de andere kant kan het ten aanzien van de milieuvergunning bevoegde gezag uit milieuhygiënische overwegingen verdergaande bouwtechnische eisen stellen. De bouwvergunning is immers een gebonden beschikking, terwijl de milieuvergunning een discretionaire beschikking is. Gelet hierop moet het opnemen van bedoelde verplichting als juridisch onjuist worden gekenmerkt. Derhalve is de aanvrager van de bouwvergunning de keuze gegeven. Hij kan immers besluiten het oorspronkelijk ingediende bouwplan toch tot stand te brengen en het bouwwerk zodanig te (doen) gebruiken dat geen milieuvergunning is vereist. Wil hij het oorspronkelijk beoogde gebruik verwezenlijken, dan zal hij gedwongen zijn zijn aanvraag om bouwvergunning te wijzigen. Immers, in dat geval weet hij dat hij aan de eisen van de milieuvergunning, waaronder dus ook de uit die vergunning voortvloeiende bouwtechnische eisen, moet voldoen, wil dat oorspronkelijke gebruik kunnen worden verwezenlijkt.

De leden van de CDA-fractie vroegen verder nog of ik wil aangeven wat de gevolgen voor een bouwer kunnen zijn wanneer door een gemeente aanvullende regels van bouwtechnische aard ten aanzien van het Bouwbesluit zijn gegeven en deze niet worden nageleefd. In dit verband verwezen de leden van de VVD-fractie naar een in het Nederlands Juristenblad van 16 mei 1991 verschenen artikel van D. W. Bruil en Th. G. Drupsteen. In dat artikel stelden genoemde auteurs dat aanvul-

lende gemeentelijke bouwvoorschriften voor de bouwer wel degelijk een verplichting om zich daaraan te houden meebrengt. Deze leden onderschrijven die stelling onder vermelding dat handhaving achteraf via bestuursdwang kan plaatsvinden.

Met de leden van de VVD-fractie onderschrijf ik de stelling van genoemde auteurs dat er, feitelijk gezien wel degelijk een verplichting bestaat voor een bouwer rekening te houden met de bij verordening ex artikel 168 door de gemeente gegeven aanvullende technische bouwvoorschriften. Die voorschriften kunnen weliswaar niet in het kader van de verlening van bouwvergunning worden afgedwongen, maar kunnen, wanneer de bouwer die voorschriften niet volgt, achteraf door middel van aanschrijving krachtens de gemeentewet worden afgedwongen. Gegeven die omstandigheid is het dan ook raadzaam dat een bouwer al bij de ontwikkeling van zijn bouwplan waarvoor hij bouwvergunning aanvraagt, met die aanvullende voorschriften rekening houdt. In dit verband merk ik echter nog op dat artikel 168 van de gemeentewet naar mijn mening geen onbeperkte mogelijkheden biedt tot het stellen van aanvullende bouwtechnische voorschriften. Immers, dat artikel bepaalt dat een door de gemeenteraad te maken verordening in het belang der openbare orde, zedelijkheid en gezondheid moet zijn, of van andere betreffende de huishouding van de gemeente. Met andere woorden, bepalend is de vraag of een bij verordening vast te stellen aanvullend bouwtechnisch voorschrift in het belang van de gemeentelijke huishouding is. Gelet hierop, ben ik dan ook de mening toegedaan dat de mogelijkheden voor gemeenten om bij verordening ex artikel 168 aanvullende bouw- en woontechnische voorschriften te geven, beperkt zijn.

Overigens richt de kritiek van genoemde auteurs zich vooral op de invoering van de fictieve vergunningverlening. Aangezien ik naar aanleiding van vergelijkbare kritiek van het IPO heb toegezegd de herziene Woningwet zodanig te zullen aanpassen dat het bij strijd met het geldende bestemmingsplan niet kan leiden tot een fictieve verlening van de bouwvergunning, heb ik de belangrijkste kritiek op de invoering van de fictieve vergunningverlening weggenomen. Wat de door deze auteurs gehekeld dieldeling van vergunningsplichtige, meldingsplichtige en vergunningsvrije bouwwerken betreft, deel ik de kritiek niet en blijf ik bij hetgeen ik eerder ter zake heb gesteld in de schriftelijke stukken.

De leden van de fractie van het CDA refereerden aan een aan mij gezonden brief van de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG), waarin die vereniging bezorgdheid heeft uitgesproken over de kwaliteit van het ontwerp-Bouwbesluit, delen niet-woongebouwen en overige bouwwerken. Deze leden vernamen dan ook graag mijn mening omtrent die brief.

Alvorens inhoudelijk op de brief van de VNG in te gaan, lijkt het mij goed mede te delen dat inmiddels over die brief bestuurlijk en nader ambtelijk overleg heeft plaatsgehad. Dat overleg heeft in elk geval geleid tot mijn toezegging dat het Bouwbesluit eerst zes maanden na publikatie in het Staatsblad in werking zal treden, waardoor een adequate voorlichting en opleiding van betrokken gemeenteambtenaren kan plaatsvinden. Voorts heeft dat overleg geleid tot de volgende conclusies.

De bezorgdheid die de VNG uit ten aanzien van de kwaliteit van het ontwerp-Bouwbesluit, delen niet-woongebouwen en overige bouwwerken, heeft hoofdzakelijk betrekking op een tweetal onderwerpen, de vorm van de voorschriften en het niveau van brandveiligheid. Het onderhavige deel van het ontwerp-Bouwbesluit bevat namelijk voor nog niet alle categorieën niet tot bewoning bestemde gebouwen en bouwwerken, geen gebouwen zijnde, zogenoemde prestatie-eisen. Dat deel bevat algemeen geldende functionele eisen en voor voornamelijk een

tweetal categorieën niet tot bewoning bestemde gebouwen, kantoorgebouwen en logiesverblijven en logiesgebouwen, prestatie-eisen. Daarmee is tezamen met de volkshuisvestingsdelen van het ontwerp-Bouwbesluit naar mijn mening voldaan aan artikel 2 van het wetsvoorstel, dat de belangrijkste grondslag vormt van het Bouwbesluit.

Een van de overwegingen die in het kader van de deregulering aan het voornemen van het Bouwbesluit ten grondslag lag, was dat de huidige in de gemeentelijke bouwverordeningen vervatte functionele eisen in onvoldoende mate aangeven waaraan een bouwer moet voldoen, wil hij, bouwtechnisch gezien, die functionele eisen, alsmede de mogelijkheden voor burgemeester en wethouders om nadere eisen te stellen dan wel vrijstelling te verlenen, tot verschillen zowel binnen dezelfde gemeente als tussen gemeenten onderling. Immers, of een bouwwerk bijvoorbeeld voldoende brandveilig is, is in sterke mate afhankelijk van de mening van de toevallige, behandelend ambtenaar van het bouwtoezicht, die burgemeester en wethouders adviseert over de te nemen beslissing op de aanvraag om bouwvergunning. Het vorenstaande geldt evenzo ten aanzien van de in de gemeentelijke brandveiligingsverordening gegeven technische voorschriften waaraan niet tot bewoning bestemde gebouwen thans op het punt van brandveiligheid mede worden getoetst.

Ten behoeve van de omzetting van de functionele eisen in prestatie-eisen moet echter aan de ene kant nog onderzoek worden verricht dan wel worden afgerond, moeten door het Nederlands Normalisatie-Instituut NEN-normen worden ontwikkeld en moet ter zake interdepartementaal overleg worden gevoerd vanwege de betrokkenheid van andere ministeries bij de technische voorschriften voor de utiliteitsbouw. Zou dat worden afgewacht, dan is het niet denkbeeldig dat de herziene bouwregelgeving, waaronder het Bouwbesluit, niet vóór 1995 in werking zal kunnen treden. Met het voortdurend wijzigen van het Bouwbesluit, wanneer voor een bepaalde categorie de omzetting van de functionele eisen in prestatie-eisen is afgerond, is de markt ook niet gebaat. Dergelijke wijzigingen zijn van meer ingrijpende aard en betekenis dan de invoering van in vergelijking tot de (model)bouwverordening minder globale functionele eisen. Ik heb nog overwogen de invoering van het Bouwbesluit zodanig te faseren dat in eerste instantie alleen de voorschriften voor de woningbouw van kracht zouden worden en op een later tijdstip die voor de niet-woningbouw. Daarvan heb ik evenwel afgezien, omdat in die tussenliggende periode dan voor de niet-woningbouw aanzienlijke delen van de huidige Woningwet en daarmee van de huidige gemeentelijke bouwverordening voor de niet-woningbouw van kracht zouden moeten blijven. Dat zou voor de bouwpraktijk grote onduidelijkheid en verwarring opleveren. Bovendien zou tegemoetkoming aan dat verlangen geen recht doen aan alle reeds geleverde inspanningen om voor de woningbouw en de hiervoor genoemde categorieën niet tot bewoning bestemde gebouwen de omzetting van de functionele eisen in prestatie-eisen te verwezenlijken. Daarbij merk ik nog op dat de omzet van het bouwbedrijfsleven in belangrijke mate juist betrekking heeft op genoemde categorieën gebouwen. Datzelfde bouwbedrijfsleven dringt veelvuldig aan op een spoedige inwerkingtreding van de herziene bouwregelgeving; meer in het bijzonder op die van het Bouwbesluit. Overigens merk ik, wat dit onderwerp betreft, nog op dat de in het onderhavige deel van het ontwerp-Bouwbesluit gegeven functionele eisen in vergelijking tot de huidige in de gemeentelijke bouwverordening vervatte functionele eisen, de bouwer al een beter idee geven waaraan hij zal moeten voldoen dan thans het geval is. De functionele eisen van het Bouwbesluit zijn namelijk minder globaal dan die van de model-bouwverordening. Een en ander heeft mij doen besluiten af te zien van een gefaseerde inwerkingtreding van het Bouwbesluit.

Aangezien ik met de VNG van oordeel ben dat de kwaliteit van het onderhavige deel van het ontwerp-Bouwbesluit goed moet zijn, heb ik de VNG medegedeeld bereid te zijn gezamenlijk na te gaan of de huidige functionele eisen van de (model-)bouwverordening voldoende tot hun recht zijn gekomen in het onderhavige deel van het ontwerp-Bouwbesluit, waarbij ik niet uitsluit dat, wanneer ten aanzien van bepaalde onderwerpen beter kan worden volstaan met de functionele eisen van die verordening, die eisen zullen worden overgenomen. In dit verband wil ik voorts nog stellen dat het streven er op is gericht voor de nog resterende categorieën niet tot bewoning bestemde gebouwen, circa tien, en voor de bouwwerken, geen gebouwen zijnde, prestatie-eisen vast te doen stellen gelijktijdig met de eventueel, naar aanleiding van de te verrichten evaluatie van onder meer het Bouwbesluit, aan te brengen wijzigingen in dat besluit. Die evaluatie zal, zo heb ik de Tweede Kamer toegezegd, plaatshebben drie jaar na inwerkingtreding van de herziene Woningwet en het Bouwbesluit. Tenslotte wil ik, wat dit onderwerp betreft, nog wijzen op de door de gemeente Eindhoven verrichte praktijktoets met het onderhavige deel van het ontwerp-Bouwbesluit. Te uwer informatie voeg ik een exemplaar van het ter zake door de gemeente Eindhoven opgestelde rapport bij deze nota. Dat rapport en de eerder door de gemeenten Tilburg en Utrecht verrichte praktijktoetsen omtrent de volkshuisvestingsdelen, geven naar mijn mening voldoende aan dat de invoering van het Bouwbesluit in de voorgestelde zin verantwoord is. In dat rapport wordt nog gesteld dat NEN-normen en op die normen geënte praktijkrichtlijnen nog aandacht en verbetering behoeven. Daaraan wordt in samenwerking met het Nederlands Normalisatie-Instituut hard gewerkt. Uit de praktijktoets van de gemeente Eindhoven – daarmee kom ik aan het tweede hoofdpunt van kritiek van de VNG – blijkt naar mijn mening niet dat het ingevolge het onderhavige deel van het ontwerp-Bouwbesluit vereiste brandveiligheidsniveau van niet tot bewoning bestemde gebouwen, zoals de VNG stelt, aanzienlijk lager is dan het niveau dat momenteel wordt geëist ingevolge de gemeentelijke bouwverordeningen. Bovendien is in dat deel van het ontwerp-Bouwbesluit, dat inmiddels met het oog op het vragen van advies aan de Raad van State in de ministerraad is behandeld, ter dege rekening gehouden met de ter zake uitgebrachte commentaren en met het over het ontwerp en de daarover uitgebrachte commentaren gevoerde interdepartementale overleg, waaronder de Directie Brandweer van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Een en ander heeft geleid tot het nog nadrukkelijker tot uitdrukking brengen van de omstandigheid dat is aangesloten bij de voor de brandveiligheid van belang zijnde NEN-normen; echter binnen de vooraf vastgestelde randvoorwaarden dat de voorschriften van het Bouwbesluit en daarmee de normen, moeten aansluiten bij het huidige in het algemeen geëiste niveau van brandveiligheid en dat het Bouwbesluit in vergelijking tot het huidige regelgevingsniveau budgettair neutraal dient te zijn. De bezorgdheid die de VNG ten aanzien van het brandveiligheidsniveau heeft, deel ik dan ook niet. In een nader te voeren ambtelijk overleg met de VNG zal het vorenstaande, wat de prestatie-eisen voor kantoor- en logiesgebouwen betreft, nog nader worden verduidelijkt, terwijl voor de functionele eisen geldt dat ik bereid ben met de VNG na te gaan of de functionele eisen van de (model-)bouwverordening voldoende tot hun recht zijn gekomen in de functionele eisen van het onderhavige deel van het ontwerp-Bouwbesluit.

Voorts is de VNG van mening dat bij of krachtens het Bouwbesluit geen voorschriften zouden mogen worden gesteld aan het in, op of bij een niet tot bewoning bestemd gebouw of een bouwwerk, geen gebouw zijnde, realiseren van parkeervoorzieningen. Parkeervoorzieningen dienen, aldus de VNG, via de stedenbouwkundige voorschriften in de gemeentelijke bouwverordening of het ter plaatse geldende bestem-

mingsplan te worden geregeld. Voorbijgaand aan de omstandigheid dat het in de (model)bouwverordening gegeven voorschrift met betrekking tot parkeervoorzieningen (artikel 258) in eerste aanleg als een bouwtechnisch voorschrift is aan te merken, ben ik echter van mening dat het alleszins gerechtvaardigd is dat van degene die een verkeersaantrekkend gebouw bouwt, wordt verlangd dat hij voorziet in een zekere eigen parkeerbehoefte. De kosten van die eigen voorzieningen dienen niet ten laste van de gemeenschap te komen. Bovendien kan de gemeente met die voorzieningen rekening houden bij de invulling van de openbare parkeervoorzieningen. Immers, eigen voorzieningen maken de druk op het realiseren van openbare voorzieningen geringer. Ik zie dan ook geen reden terug te komen op de in het ontwerp-Bouwbesluit ter zake ingezette lijn; te meer daar door middel van de bij of krachtens het Bouwbesluit te geven invulling een bijdrage kan worden geleverd aan de door de regering nagestreefde terugdringing van de automobiliteit. Ik merk evenwel nog op dat de desbetreffende bepaling van het ontwerp-Bouwbesluit als een zogenoemde «kan-bepaling» is geredigeerd. Dit houdt in dat, wanneer uit het onderzoek dat thans gaande is, mocht blijken dat beter kan worden afgezien van het bij of krachtens het Bouwbesluit stellen van eisen met betrekking tot parkeervoorzieningen, ik daartoe alsnog kan besluiten door geen uitvoering te geven aan dat artikel. Mocht uit het onderzoek blijken dat het bij of krachtens het Bouwbesluit geven van voorschriften met betrekking tot eigen parkeervoorzieningen noodzakelijk dan wel wenselijk is, dan zal ik de VNG uiteraard betrekken bij de nadere invulling van de alsdan te nemen ministeriële regeling ter zake.

Ondanks het hiervoor gestelde, zou ik graag in dit verband nog het volgende onder de aandacht willen brengen. In de nadere memorie van antwoord heb ik aangegeven, dat de maatregelen uit de Woningwet naar mijn oordeel leiden tot een substantiële en verantwoorde dereguleringswinst van de herziene Woningwet ten opzichte van de huidige Woningwet.

Deze mening handhaaf ik, ook met betrekking tot het Bouwbesluit. Over de volle breedte biedt dit besluit namelijk landelijk uniforme voorschriften waaraan aanvragen om bouwvergunning moeten worden getoetst. Hierdoor wordt tevens de overheidsbemoeienis teruggedrongen, de regeldruk verminderd en de proceduretijd verkort. Met betrekking tot het brede terrein van de volkshuisvesting, de kantoren en de logiesgebouwen zijn naast functionele voorschriften ook prestatie-eisen opgenomen. Met betrekking tot de andere categorieën niet tot bewoning bestemde gebouwen laat de stand van de huidige kennis vertaling in prestatie-eisen nog niet toe. Voor die categorieën zijn dan ook functionele voorschriften gegeven die in de praktijk beter hanteerbaar zullen zijn dan de huidige voor die categorieën geldende voorschriften. Nu de kritiek van de VNG zich feitelijk richt op het Bouwbesluit en niet op het wetsvoorstel en ik heb aangegeven dat daarover nog nader overleg zal plaatsvinden, ben ik van mening dat die kritiek de verdere behandeling van het wetsvoorstel niet in de weg behoeft te staan; te meer daar met name voor het Bouwbesluit een zogenoemde voorhangprocedure geldt en het besluit, zo heb ik de VNG reeds schriftelijk medegedeeld, eerst zes maanden na plaatsing in het Staatsblad in werking zal treden.

De leden van de fractie van de PvdA gaven te kennen nog niet geheel te zijn overtuigd door mijn beschouwingen over de mogelijkheid de bouwvergunning te weigeren nadat eerder de aanvrager ten onrechte ontvankelijk was geacht in zijn aanvraag. Ten onrechte, omdat bijvoorbeeld geen onderzoeksrapport met betrekking tot verontreiniging van de bouwgrond was overgelegd. Burgemeester en wethouders kunnen toch

niet volstaan bij de motivering van hun weigering met verwijzing naar bij hen bekende feiten of aanwezige rapporten dan wel naar een in hun opdracht uitgevoerd onderzoek, maar zullen toch één van de in artikel 44 genoemde weigeringsgronden moeten noemen, zo stelden deze leden. Zij hechtten er daarbij aan te verklaren dat hun vragen ten aanzien van dit punt vooral de strekking hadden aan te geven hoe zeer door de introductie van de ontvankelijkheidsverklaring de allereerste procedurefase van de verlening van bouwvergunning een groter gewicht heeft gekregen dan tot dusverre het geval was. Ik neem dan ook graag de gelegenheid te baat de betekenis en daarmee het gewicht van de niet-ontvankelijkheidsregeling nader te verduidelijken.

De in het wetsvoorstel neergelegde niet-ontvankelijkheidsregeling heeft slechts ten doel burgemeester en wethouders te laten vaststellen of de aanvrager van de bouwvergunning heeft voldaan aan de op grond van artikel 8, derde lid, van het wetsvoorstel in de gemeentelijke bouwverordening gegeven voorschriften met betrekking tot inrichting en indiening van een aanvraag om bouwvergunning. Die vaststelling is uit een oogpunt van deregulering wenselijk gebleken, opdat de aanvrager op enig moment er op moet mogen vertrouwen dat hij naar het oordeel van burgemeester en wethouders aan alle uit die voorschriften voortvloeiende verplichtingen heeft voldaan en dat hij niet steeds kan worden geconfronteerd met nieuwe te overleggen gegevens of bescheiden, de aanvraag betreffende. In de bouwverordening kan evenwel worden bepaald dat bepaalde gegevens of bescheiden op een later tijdstip dan ten tijde van de indiening van de aanvraag moeten worden overgelegd. In een dergelijk geval zal de bouwvergunning worden verleend onder de voorwaarde dat die gegevens of bescheiden op een in de verordening of de vergunning bepaald tijdstip moeten worden verstrekt aan burgemeester en wethouders. Is de aanvrager ontvankelijk in zijn aanvraag, dan zal de bouwvergunning niet louter om reden dat bepaalde gegevens of bescheiden niet bij de indiening van de aanvraag zijn verstrekt, doch wel hadden moeten zijn overgelegd, kunnen worden geweigerd. Met andere woorden, weigering op administratieve gronden is dan uitgesloten.

Anders ligt het ten aanzien van een weigering op inhoudelijke gronden. Immers, mochten, ondanks het feit dat bepaalde gegevens of bescheiden niet zijn verstrekt, burgemeester en wethouders tot het oordeel komen dat er bijvoorbeeld sprake is van bouwen op verontreinigde grond als bedoeld in de bouwverordening, dan kunnen zij om die inhoudelijke reden de bouwvergunning weigeren. Burgemeester en wethouders zullen hun beslissing ter zake uiteraard moeten motiveren. Het overleggen van het met betrekking tot het onderhavige voorbeeld vereiste onderzoeksrapport beoogt de motiveringsplicht van burgemeester en wethouders te vereenvoudigen. Immers, in het geval een onderzoeksrapport is verstrekt en uit dat rapport blijkt dat de bouwgrond zodanig is verontreinigd dat daarop niet zou mogen worden gebouwd of alleen dan mag worden gebouwd wanneer bepaalde maatregelen zijn genomen, dan kunnen burgemeester en wethouders ter motivering van hun beslissing refereren aan dat rapport. Ontbreekt een dergelijk door de aanvrager verstrekt rapport, dan is het inhoudelijk oordeel van burgemeester en wethouders doorslaggevend. Voor de motivering kunnen zij gebruik maken van alle hen ten dienste staande middelen, zoals historische gegevens, reeds beschikbare rapporten of de resultaten van een in opdracht van burgemeester en wethouders ter zake verricht onderzoek. De grond waarop de bouwvergunning in een dergelijk geval wordt geweigerd, is strijdig met de voorschriften van de bouwverordening.

De Staatssecretaris van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
E. Heerma

* 1 Bijlage: ter inzage gelegd op Centraal Informatiepunt Eerste Kamer.